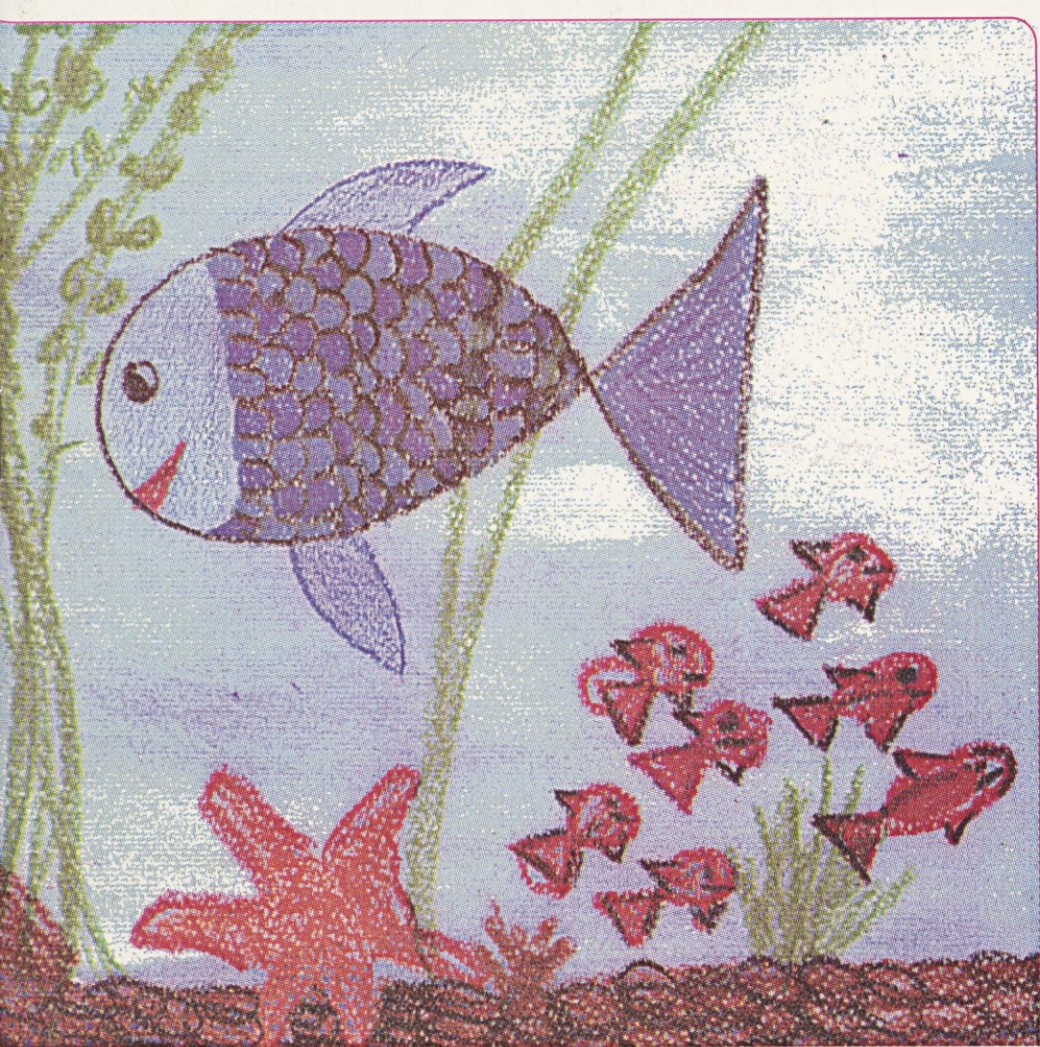

ČAR BESEDE MOJE

Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj

Leto 1998 / 99

Vse se da v poeziji naučiti, samo dvoje ne.

Ako nima tvoje oko svojih žarkov,

ako nima tvoja kri svojega utripa -

nikdar ti ne bo pesem sijala,

nikdar ne bo pela.

(Oton Župančič)

Globina studenca otroške duše je neizčrpen vir življenja, ki ga grejejo žarki mladostne ustvarjalnosti, barva jih mavrica razograne odkritosrčnosti.

Takšna, barvita, ustvarjalna in odkrita je tudi vsebina literarnega glasila, ki vam ga z veseljem ponujamo v branje. Iskrive misli, neustavljiva domišljija, izpete in nedoživete sanje so se zlele v celoto, katera vsakomur od nas omogoča in ponuja, da vstopimo v svet mladosti, jo doživimo in tudi razumemo. Tako bomo lažje gradili skupno bodočnost.

Čestitam vsem učenkam in učencem, ki ste prispevali svoje misli in tako obogatili glasilo, istočasno pa se zahvaljujem tudi vsem učiteljicam in učiteljem, ki ste mlade ustvarjalce usmerjali in jih vzpodbujali, da so pričujoča besedila nastala.

Tatjana Vaupotič, ravnateljica

Maja Veselič, 1. d

MISEL

Tiha misel
v glavo mi šine,
da razvedri
moje spomine.

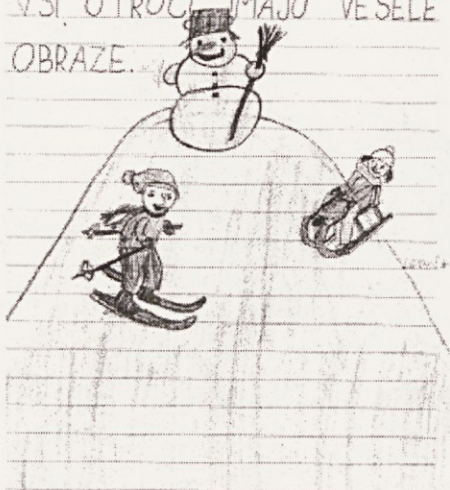
V sanjah
zdaj tavam,
se sladko smejim.

Ko misel izgine,
se prebudim,
oči si pomanek
in spet zaživim.

Anja Dangubič, 4. c

KAJ IMAJO VSI OTROCI?

KAJ IMAJO VSI OTROCI?
VSI OTROCI IMAJO VESELE
OBRAZE.

Marija Vita Zupanič, 1. a

ČE BI BIL GOZD MOJ

Gozd je pomemben življenjski prostor, ki nam daje sveži zrak. V njem živi mnogo rastlin in živali. Če bi imela svoj gozd, bi v njem postavila leseno hišico. Vanjo bi zahajala ob sobotah in nedeljah ter med počitnicami. V gozdu bi se vsak dan sprehajala. Poznala bi vse njegove skrite kotičke. Vedela bi, kje raste katero drevo, kje ima veverica svoje duplo, kje je veliko mravljišče in kje imajo ptički svoja gnezda. V jeseni bi opazovala prekrasno pisano listje na drevju in poslušala šelestenje listja pod nogami. Ker bi bila zelo tiho, bi lahko opazovala živali pri nabiranju jesenskih plodov. Tudi jaz bi nabirala užitne gobe in prave kostanje ter jih z veseljem tudi pojedla. V zimskem času, ko so tla pokrita z debelo snežno odejo, bi opazovala sledi živali. Srnam bi nastavljala hrano v krmišča, pticam pa zrnje in lojne pogače v krmilnice. Spomladi bi me v zgodnjih jutranjih urah prebujalo žvrgolenje ptic. Vsak dan bi se odpravila na sprehod in opazovala brstenje in rast mladih zelenih listov. Opazovala bi ptice pri nabiranju hrane za mladiče in veselo skakljanje veveric po deblih in krošnjah dreves.

V vročih poletnih dneh bi se hladila v senci svojih dreves in se sladkala z jagodami, malinami in borovnicami.

Za svoj gozd bi dobro skrbela in za pomoč prosila tudi gozdarje in drvarje.

Nina Kmetec, 4. b

POGLED NA PTUJ Z NAŠE TERASE

Rdeča svetloba zahajajočega sonca me zvabi na teraso. Pogled se mi zaustavi na gradu. Pozdravljen, beli mogotec nad mestom! Vedno te najprej zagledam, ker se bohotiš na griču. Mogočno grajsko poslopje obdajajo visoke smreke, ki že skoraj zakrivajo majhna okna v belih zidovih.

Nekoč so s teh oken gledale grofovske hčere in sanjale o princih na belih konjih. Velika okna južnega grajskega stolpa me spominjajo na razkošne grajske sobane.

Nekoč, nekoč... Hrup, ki prihaja iz mesta, me povrne v sedanost. S pogledom objamem staro mesto pod gradom, a vidim le raznobavne strehe, eno ob drugi kot tlakovane poti. Rdeči sončni sij jim daje še večji čar. Med strehami so le drevesne krošnje kot zelene oaze. Dogajanja v mestnih ulicah ne morem videti. Samo slutim lahko, da ljudje hitijo po nakupih, po cestah pa še vedno brzijo avtomobili. Še malo, pa bo odbila ura na mestnem stolpu, ki se dviga nad strehami starega mesta kot stražar. Škratna svetloba odseva z njegovega vrha.

Sonce počasi tone za obzorje. Tudi moja podoba starega mesta se utaplja v rdečkasti gladini reke Drave, ki teče tako počasi, kot da se hoče spočiti na svoji dolgi poti. Toda skrivnostna moč jo žene naprej do cilja, ki je še daleč.

Tomaž Šmigoc, 7. c

ŽALOSTNI JEŽEK

Ježek Mufi muli se,
ker ga sreča zapustila je.
V jesenski noči joče se,
ker mu trava pobegnila je.

Beži stran, počasni polž,
pojdi brž pod lipo svojo.
ki nestrpno nate čaka.
Pojdi, pojdi zdaj, zaspani polž.

Pridi z mano, ježek Mufi,
pod lipo lahko spiš še ti,
jaz pa v grmovje grem,
da se v redu ti naspíš.

Zvečer v gozdu sreča ga
polžek Jaki, ki počasen je.
Ko vpraša ga, čemu tak jok,
ježek Mufi mu odgovori:

Neli Adamčič, 5. c

Miha Nadižar, 1. d

ŽALOST

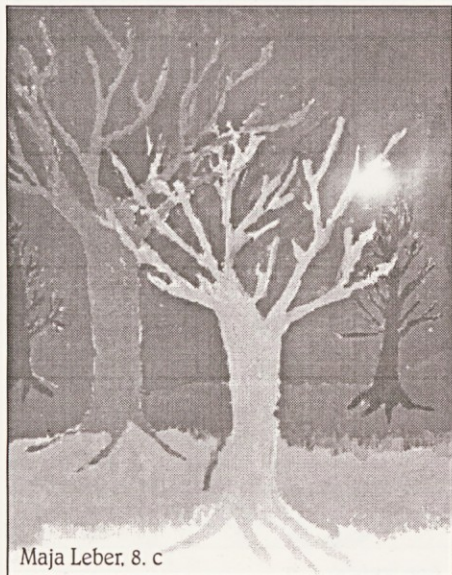
Grm se ziblje, šumi,
vse bolj hladno se mu zdi,
premrle liste si greje,
da ne odpadejo vsi.

Polž se vleče, spet ga zebe,
svojo mrzlo hiško greje.
Zjutraj veter pa popiha,
krhko hiško mu zdrobi.

Drevo samotno sebi govori:
"Kaj bo zdaj, ko sonca ni,
ko so dnevi žalostni
in strah te je noči?"

Ježa žalost je prevzela,
sploh ne ve, kaj naj stori.
Naj kar joče, kje naj spi,
kaj naj jé, da zimo preživi?

Maja Cvetko, 5. c

Maja Leber, 8. c

MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK

Moje najljubše zatočišče ni moja soba, pa tudi nobeno skrivališče na podstrešju ali drevesu ne. Kadar želim biti čisto sama, se zatečem vase in postanem slepa za ves svet okoli sebe. To lahko storim kjerkoli. Nisem odvisna od prostora in časa. Če hočem, ne slišim ničesar. Tam je obzorje široko in vedno enako lepo. Tam srečujem ljudi, katere jaz hočem. Z njimi se lahko pogovarjam, kot se sicer ne bi mogla nikoli. Ne počutim se omejeno z nobene strani. Včasih ubere moja domišljija svoja pota. Včasih pa samo premišljudem o kakšni misli, ki sem jo kje slišala, ali pa o kakšni težavi, na katero sem naletela v svojem življenju. Kljub trudu pa se včasih vsiljivci od zunaj vmešajo v tok mojih misli. Ampak to ne pomeni, da je vse končano. V svoje zatočišče se lahko vrnem kadarkoli in vem, da se bom vračala vedno znova.

Ana Janžekovič, 7. a

Janja Murko, 6. b

VESELI FANT

Kadar veseli fantje
v gozd pridejo,
veselo pesem si pojo.
Pesem pojo tako glasno,
da trava, jež in drevo
kar umolknejo.
Jež priključi
se fantiču,
da po vsem gozdu
sliši se glasno.

Nataša Vilčnik, 5. c

ZAJEC IN LISICA

Nekoč, predavnimi časi, se je rodil zajček, ki ni bil večji od žoge in tudi manjši ne. Bil je lep, mehak kot odeja in nagajiv.

Nekega dne, ko se je naveličal sedeti zraven mame, je pobegnil v gozd. Njegova mama tega sploh ni vedela. Ko pa je ugotovila, da zajčka ni več, je začela cviliti, se dreti in skakati okoli. Palček Smuk, ki je vse to videl in slišal, je takoj šel iskat zajčka. Ko ga je našel, mu je skušal povedati, da ga išče mama, toda zajček ga ni poslušal. Šel je naprej. Palček Smuk se je tako dolgo drl, dokler se zajček ni ustavil in ga poslušal. Ko mu je palček povedal, da je njegova mama zelo zaskrbljena, je začel teči proti domu. Tekel je in tekel in naenkrat obstal na neznanem mestu. Tam je srečal lisico. Spomnil se je mame, ko mu je rekla, da sta lovec in lisica njihova največja sovražnika. Začel je bežati. Lisica, ki je bila pametna, pa ni tekla za njim. Samo stala je in se ni premaknila.

Zajček se je ustavil in si mislil: "Mama nič ne ve, samo hvali se."

Lisica je prišla k njemu in rekla: "Zajček, kako

lepo bi bilo, če bi bila prijatelj!"

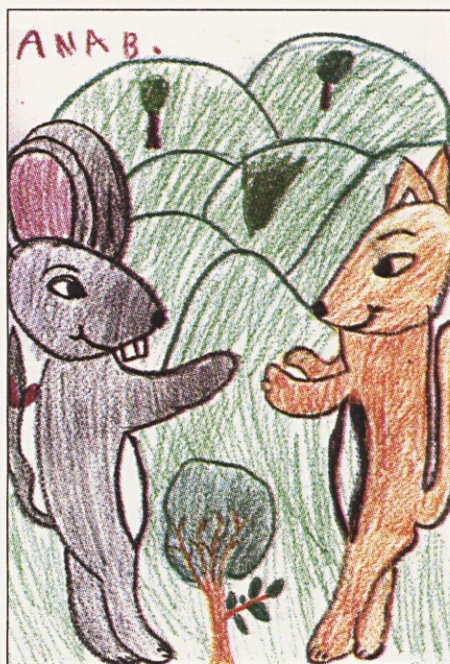
"Lahko sva prijatelja, če se bova skupaj lovila in igrala," je veselo rekel zajček.

"Seveda se bova, zajček," je odgovorila lisica.

Potem sta šla proti lisičinemu domu. Lisici so se že močno cedile sline. Palček Smuk je videl, kako gre zajček z lisico. Skril se je v grmovje in začel oponašati volka. Ko je štirikrat zatulil, se je lisica ustrašila in pustila zajčka. Ko je palček stopil izza grma, se je zajček tako ustrašil, da je hotel še on zbežati. Zato ga je palček poklical in ga pospremil domov.

Zajčkova mama je bila zelo vesela, ko ju je ugledala. Vesel pa je bil tudi zajček, saj je bil spet doma, na varnem pri svoji mami.

Rok Grdina, 3. c

Ana Brenčič, 1. b

NAŠA ČEŠNJA

Češnja raste blizu naše hiše. Veliko mi pomeni, saj si okolice našega doma brez tega drevesa ne morem predstavljati.

Najbolj mi ugaja košato razraščena krošnja, ki je v vsakem letnem času drugačna. Spomladi si nadene cvetočo belo obleko kot kakšna nevesta. Takrat v njeni krošnji omamno diši.

Ko požene liste, me v njeni zeleni krošnji nihče ne opazi. Tedaj se lahko prepustim sanjarjenju.

Češnja je pozne sorte, zato njene slastne rdeče sadeže nestrpno pričakujemo. Takrat, ko češnje dozori, krošnja nima mira. Če je ne vznemirjamo otroci ali odrasli, pa se z njenimi plodovi gostijo škorci.

Jeseni, ko češnja sleče zeleno suknjo in si nadene rumenkasto rdečo, se mi zdi še posebej lepa. Izkoristim njeno zavetje, se povzpnem na njene veje in prisluhnem šepetu njenih listov: "Še malo,

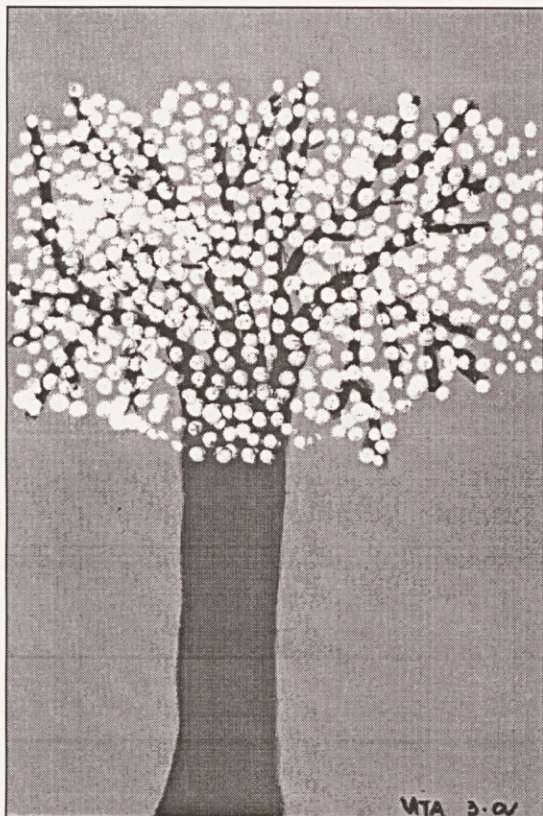
še malo, pa nas več ne bo..." Od tedaj vsak piš vetra odtrga nekaj listov in jih položi na mehko travnato preprogo. Kmalu se že vidijo gole sive veje, toda v njih ni žalosti, pač pa spokojnost v pričakovanju zimskega počitka. Od tedaj neštetokrat s pogledom pobožam češnjevo krošnjo - vse dokler ne bodo snega in ivja na njej spet zamenjali beli cvetovi.

Doroteja Plajnshek, 7. c

KRALJ MATJAŽ

Kadar kralj Matjaž spi,
radovedno začudení smo vsi.
Pogledamo v jamo, a kralja ni.
Tam je le njegov grad,
v katerem biva rad.

Ko stopimo noter,
nam lev dobrodošlico izroči.
Čeprav lev ni živ in ne pravi,
smo prestrašeni vsi,
ki nas radovednost srbi.

Vita Lunežnik, 4. a

Tanja Zelenik, 5. c

V GOZDU

Ko se jutro zazori,
polž iz grma spet hiti.
Hitro, hitro,
da ne zamudim.

Zjutraj listje zašumi,
jež na zajtrk odhiti.

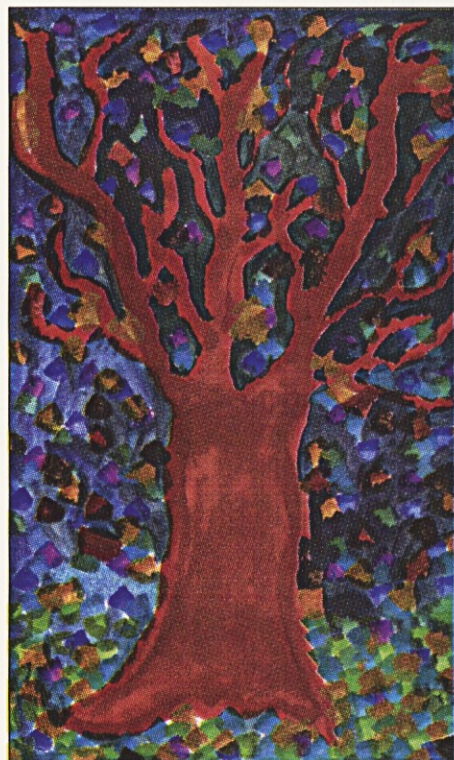
Dajte, dajte kruh, Aljaž.
ker zdaj lačen sem pa jaz.

Čakaj, čakaj malo ti,
da moj pek v pekarno
odhiti.

Topel, topel kruh dobiš,
če le malo potrpiš.

Tako je v gozdu slednji dan,
brž ko pride sonce
izza vej na plan.

Luka Masten, 5. c

Andrej Golob, 5. b

PES IN OSEL

V neki vasi je živel gospodar, ki je imel osla. Uporabljal ga je za tovorjenje. Gospodar se je vsak dan z oslom odpravil v mesto po nakupih. Osel je bil pameten in je sam poznal pot do doma. Vsak dan je na poti domov srečeval lačnega, potepuškega psa. Pes ga je večkrat prosil, naj mu iz tovara podari klobaso. Osel pa je bil zvest gospodarju, zato mu ni mogel ustreči. Nekega dne se je osel vračal po drugi poti, ki je ni poznal. Padel je v jamo, iz katere ni mogel. Potepuški pes je to videl in odhitel po gospodarju. Skupaj sta rešila osla iz jame. Odslej je vsak dan, ko se je osel vračal iz mesta, pes dobil klobaso.

Nejc Frangež, 3. c

BILI SMO V ŠOLI V NARAVI

Bili smo v šoli v naravi v Umagu. Do tja smo se peljali z avtobusom. Vožnja je bila dolga, a zabavna. Peljali smo se skozi Celje, Ljubljano, Koper in ob slovenski obali.

Ko smo prispeli, smo šli na kosiło. Po kosiću smo si najprej ogledali sobe, razpakirali svoje stvari, nato pa se odpravili na testiranje. Testiranje je bilo v notranjem bazenu. Vaditelji so se pripravili in začeli smo. Med plavanjem so nas opazovali, na koncu pa so se odločili, v kateri skupini bomo. Jaz sem bila pri vaditelju Milanu Šimacu. Bil je zelo prijazen. Vsak dan smo se kopali v morju. Plavali smo dopoldan in popoldan. Jedli smo v hotelu. Na izbiro je bilo veliko hrane, zato smo za zajtrk in večerjo sami izbirali tisto, kar smo hoteli. Za kosiło pa so nam postregli oni. Hrana je bila odlična.

Drugi dan smo se odpravili na vožnjo z vlakom.

Vlasec je bil dolg, rumene in modre barve. Voznik je vso pot trobil. Peljali smo se v Umag. Tam smo lahko nakupovali.

V petek smo se v Umag peljali z avtobusom, nato pa smo se vkrcali na ladjo. Bila je zelo velika. Počakali smo še druge učence, nato pa odpluli. Na ladji je bilo super. Peljali smo se do Piranskega zaliva in nazaj. Vozili smo se dve uri. Na ladji smo dobili pijačo, lahko smo kartali, se pogovarjali in gledali morje. Morje je bilo čisto in lepo, zrak pa zelo svež. Tudi obala je bila lepa. Tega dne smo imeli polno sonca.

Napočil je dan, ko smo morali oditi. Mnogi smo bili nesrečni, ker smo zapuščali morje. Nekateri pa so bili srečni, ker gredo domov. Po kosilu smo se odpravili v avtobus. Zbrali smo se pred hotelom ter se pred odhodom še pogovarjali. Prtljago smo dali v avtobus in šli na svoje sedeže. Med vožnjo smo peli, klepetali, brali in opazovali okolico. Pogovarjali smo se tudi o morju. Bili smo srečni, da smo se imeli tako lepo. Vsi bi šli še enkrat v šolo v naravi, ker je bilo super morje, super sobe in super hrana.

Valentina Žitek, 4. b

Nina Pihler, 2. b

PRAZNOVALI SMO

MED PRAZNIKI SMO ŠLI NA POCITNICE V RIM. TAM SMO SI OGLEDALI VELIKO ZNAMENITOSTI: PANTEON, KOLOSEJ, ANGELSKI GRAD, VATIKAN, ŠPANSKE STOPNICE, KAPITOL... JEDLI SMO TUDI ITALIJANSKI SLADOLED, KI JE ZELO DOBER. TUDI DEDEK MRAZ ME JE OBISKAL V RIMU. NOVO LETO PA SMO PRICAKALI DOMA.

Marija Vita Zupanič, 1. a

LETNI ČASI

Spomladi cvetijo rože. Gašper in Mojca sta se odpravila ven. Gašper je dal Mojci rože, ki so cvetele na travniku. Zunaj je bilo vse tiho in veter je rahlo pihljal.

Poleti sta se Gašper in Mojca odpravila v planine. Med potjo sta videla drevesa, polja in travnike ter veliko cvetlic.

Jeseni odpada listje. Gašper in Mojca sta se vrnila domov, ker je začel pihati hladen veter.

Pozimi je sneg. Gašper in Mojca se rada sankata. Pozimi se vedno odpravita ven in naredita sneženega moža. A zunaj ne moreta dolgo ostati, ker se hitro zvečeri.

Jasna Levanič, 2. b

Branko Lah, 6. b

NA VURBERŠKEM GRADU

Bilo je pred mnogimi leti, ko je na Vurbergu živel grof. Imel je svoj grad in svojo vojsko. Del gradu še zdaj stoji tam. Ta grof je bil zelo hudoben, zato so ljudje na Vurbergu zelo trpeli. Grof jim je sproti pobiral vso hrano, ki so jo ljudje pridelali na svoji zemlji. To se je zgodilo vedno v jeseni, ko so namesto v svoje kleti morali polovico hrane peljati na grad.

Dolga leta so ljudje živeli zelo revno, dokler se niso odločili, da se mu uprejo. Sklenili so, da bodo uporabili zvijačo, za katero so vedeli le nekateri. V gozdu ob gradu je živel velika kača, kateri je nekoč rešil življenje deček z Vurberga. Takrat je bila kača še majhna, pa vendar sta ostala z dečkom prijatelja. Skrivaj sta se videvala skoraj

vsak dan. Kača je postajala vedno daljša in daljša, tako da je bila polovica hriba pod zemljo njen dom. Ljudje so se dogovorili, da bodo proti grofu uporabili to velikansko kačo.

Ponoči, ko je grof mirno spal, so ljudje pripeljali kačo, ki se je trikrat ovila okoli gradu. Tako je bil grof zaprt v lastnem gradu. Ljudje so vsak dan hodili na grad in kačo hranili. Sredi hude zime pa se je grof domislil svoje zvijače. Zgodaj zjutraj je v posodo nalil apno. Ko se je kača zbudila, je vse to popila. Začela se je zvijati od bolečin. Od bolečin je tako močno stisnila grad, da je odpadlo kamenje. Ko ni več zdržala, se je spustila po strmem pobočju do reke Drave in izginila v njej. Grof je še isti dan izmučen in lačen zapustil grad ter pobegnil v Avstrijo. Ljudje so bili veseli, da je grof zapustil Vurberg. Kača pa še dandanes živi nekje globoko v reki Dravi.

Luka Slanič, 3. c

Saša Veljčkovič, 1. b

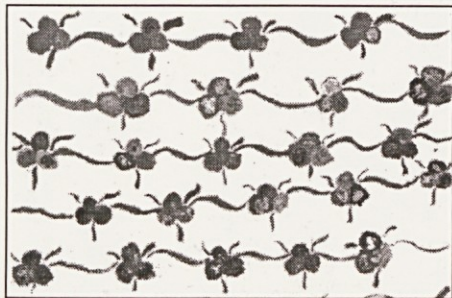
KDAJ SI VESEL?

Ana: VESELA SEM VSAK DAN, KO SE
MI MUCA NASMEHNE.
Gregor: TEDAJ SEM VESEL, KO LAHKO
SPIM.
Sandra: KO SE IGRAM.
Patricija: VESELA SEM, KO JE SONCE.
Nejc: JAZ SEM VEDNO VESEL.
Tea in Matevž: KO JE SOBOTA IN NEDELJA.
Nuša: KO IMAM ROJSTNI DAN.
Arif: KO IGRAM NOGOMET.
Domen: KADAR SEM DOMA IN PRI
RAČUNALNIKU.
Domen: KO SE SMUČAM.
Ina: VESELA SEM S PRIJATELJI PRI
IGRI.

KAJ JE SREČA?

Kaja in Maja: SREČA JE TO, KAR TE RAZVESELI.
Grega in Saša: KO SE LOVIM.
Anja in Gregor: SREČA TE RAZVESELIJE.
Patricija: SREČA JE, DA SE VESELIŠ.
Sandra: PLAVANJE IN LOVLJENJE.
Tamara: SREČA JE, ČE SI ZDRAV.
Matic: SMUČANJE IN DELANJE
SNEŽAKA.

(Vsi učenci so iz 1. b)

Nina Čeh, 6.b

POMLAD

Oh pomlad, kako si lepa,
vsa dišeča in cveteča,
da bolj kot vse na svetu
si želim tvojih toplih,
sončnih in prijetnih dni.

Nina Korpar, 4. a

POTOK PRIPOVEDUJE

Sem potok in izviram iz studenčka v gorah. Moja voda je pitna, bistra in mrzla. Ko sem bil še majhen, sem tekel ob večjem potoku. Sedaj pa sem že dovolj velik, da tečem sam. Nekega dne sem srečal drug potok. Bil je takšen kot jaz. Postala sva prijatelja. Sedaj se igrava ves dan in vso noč. Rada skupaj živahno tečeva in preskakujeva kamnečke. Najina voda je še vedno bistra, čista, mrzla in pitna ter polna življenja. Sklenila sva, da bova skupaj, dokler ne pritečeva v morje.

Mateja Golob, 3. b

TRMA NAJU JE IZUČILA

Vse se je začelo nekega deževnega dne, ko sem v šoli dobil nezadostno, doma pa si tega nisem upal povedati. Ko sem tistega dne prišel domov, nisem vedel, kaj bi storil. Bil sem prestrašen, saj mi je ati obljubil, da ob prvi slabi oceni ne bom smel igrati rokometu v klubu. Zaradi tega nisem povedal za oceno. Sklenil sem, da bom to storil naslednji dan. Toda tudi tedaj nisem povedal, ampak sem vse skupaj prestavil še za en dan. In tako se je odlašanje nadaljevalo vse do druge govorilne ure, ko so vsi starši, na mojo žalost tudi moj ati, morali v šolo. Po sestanku o vpisu v srednje šole je bila na vrsti govorilna ura. Ko je ati prišel domov, je bil slabe volje, jaz pa

prestrašen. Čez čas me je poklical v dnevno sobo. Začelo se je. Ko mi je povedal za oceno, sem se naredil, kot da nič ne vem.

"Dobil si enko," mi je rekel.

Jaz pa sem prestrašen vzkliknil: "Res? Kje pa?"

Ati je vedel, da lažem, zato smo se vsi pogovorili kot družina.

Od tega pogovora dalje se je začelo zame slabo življenje. Rokomet je bil prepovedan. Čeprav sem od začetka vedel, kaj se bo zgodilo, je bila kazen za slabo oceno zame šok. Ati je sestavil tudi urnik dela čez dan. Učenja je bilo sedaj petkrat več kot ponavadi. Imel sem občutek, da se nad menoj izživlja. To mi ni bilo všeč, a sem moral vseeno potrpeti. Kazen je pač kazen, še posebej, če je zaslužena.

Prišel je tudi dan, ko nisem smel na trening. Tedaj mi je prekipelo. Rekel sem, da hočem na trening, ali pa tudi za šolo ne bom več delal. Nato je sledil prepir, v katerega je posegla še mama. Čez nekaj časa, ko sta se starša pogovorila in sem o vsem premislil še jaz, sem smel na trening.

Z atijem sva še vedno prijatelja, a oba sva se iz tega dogodka nekaj naučila. Jaz vem, da je zame sedaj šola prva, da moram staršem zaupati in se ravnati po dogovorjenih pravilih. Ati pa je spoznal, da mi ne more v nedogled ukazovati, čeprav še nisem odrasel.

Boštjan Maračič, 8. a

ZASPANKA

Ana zaspana
že ves dan
v postelji leži.

Ana zaspana
s svojim medvedkom
sladko spi.

Ana zaspana
zaspanka je prava,
saj drugega kot
spati ne zna.

Zoran Živkovič, 4. a

MOJ GOZD

V mojem gozdu bi bilo kot v sanjah. Vsepovsod bi odmevala nežna in umirjajoča glasba. Krošnje bi nihale v rahlem vetriču. Namesto snega bi pozimi padale svetlikajoče zvezdice. Gobe bi se igrale in plesale. Vsak dan bi bil gozdni ples. Hrast bi plesal z bukvijo in mogočen bor bi zaprosil za ples domišljavo lipo. Tako bi drevesa plesala in se zabavala. Ptički bi jim prepevali. Vsem bi bilo lepo. Zjutraj bi se prva zbudila žolna in s svojim taktom kljuvanja po drevesu prebujala še druge. Vse gozdne poti bi bile z zlatim listjem in srebrnim mahom tlakovane. Potoček bi bil bister in čist, da bi v njem lahko videl vsak kamenček. Takšen bi bil moj gozd, vendar vem, da to ni mogoče.

Anja Dangubič, 4. c

Anja Zelenik, 5. a

Jure Fištravec, 6. c

KROKODIL

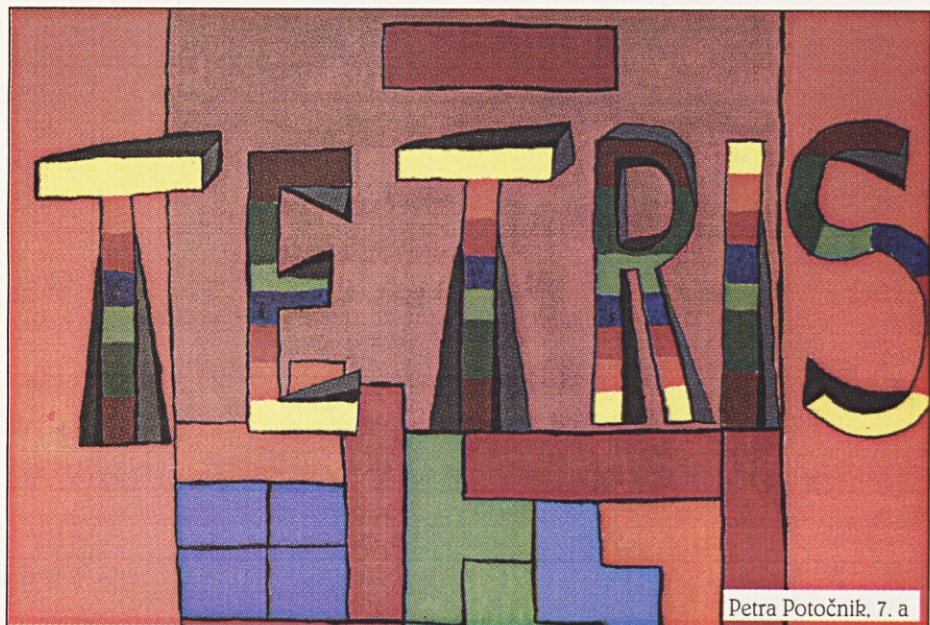
Jaz sem mali krokodil, Sveža voda me hladi,
pravkar sem se izvalil. rahli veter pa suši.

Hitro v vodo odhitim, Ko pa iz vode pridrvim,
da se malo osvežim. malo v senci poležim.

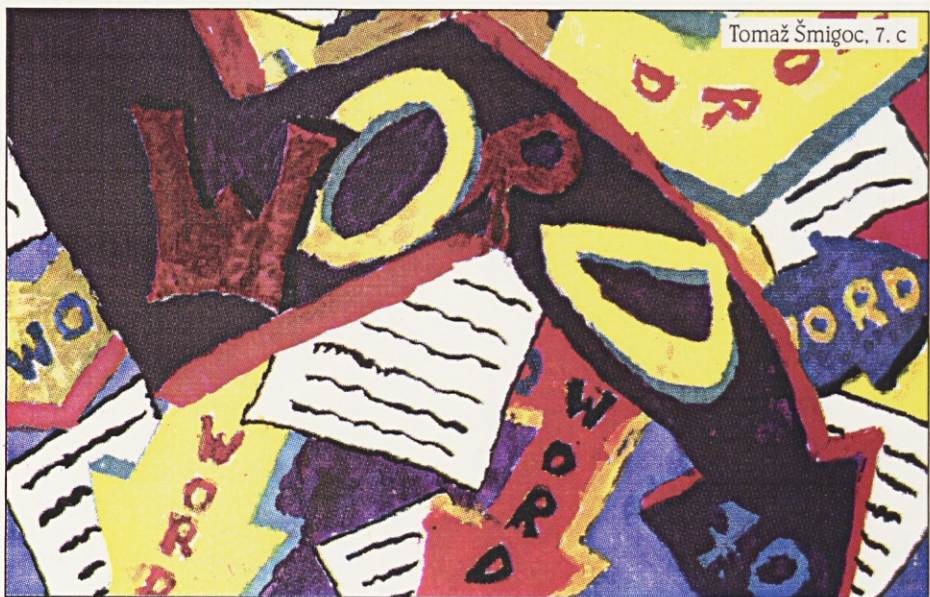
Tomaž Korpar, 4. a

Tomaž Korpar, 4. a

Petra Potočnik, 7. a

Tomaž Šmigoc, 7. c

DEKLICA IN DVA METULJČKA

Nekoč je živila revna deklica. Ime ji je bilo Marjetka. Bila je sirota brez staršev in vedno sama. Ko je nekega dne

šla iz šole, je srečala dva metuljčka. Metuljčka sta jo spremljala do doma. Doma sta ji pomagala delati nalogo, kajti tudi govoriti sta znala.

Nekega dne je Marjetka zbolela. Ležala je v postelji in razmišljala o tem, da je metuljčka morda začarala vila. Ko je ozdravela, se je odpravila k vili. Hodila je dolgo, a končno je le prispela. Potrkala je na vrata viline hiše. Vila ji je odprla.

"Kaj bi rada?" je zakričala. Marjetka se je tako ustrašila, da ni mogla odgovoriti. Tedaj je vila postala prijaznejša. Še enkrat jo je vprašala in Marjetka je s težavo odgovorila. Povedala je, da bi rada izvedela, kdo sta metuljčka. Vila je sklenila, da ji bo pomagala, zato ji je pripravila čarobni prašek.

"Doma ga potrosi po krilih metuljev in videla boš, kaj se bo zgodilo," ji je rekla vila ob slovesu.

Drugi dan, ko sta jo spet obiskala metuljčka, je Marjetka takoj potrosila prašek po njunih krilih in potrpežljivo čakala, kaj se bo zgodilo. Čarovnija je delovala. Metuljčka sta se spremenila v Marjetkina starša.

Presrečna je Marjetka vzkliknila: "Mati, oče, sta to res vidva?"

Mati ji je prikimala in jo tesno objela.

Od tistega dne so vsi trije srečno živeli do konca svojih dni.

Valentina Jerenec, 3. c

URŠKA V 20. STOLETIJU

Bil je miren petkov večer. Fantje in punce so prihajali v disko. Eni so prihajali zato, da bi se zabavali, spoznali nove ljubezni ali samo poznanstva, drugi pa so prišli zaradi super skupine, ki je igrala na odru. Med njimi je bila tudi Urška. Vsi so že sedeli za mizami, ko je v disko privihrala Urška. Imela je do ramen dolge svetle lase. Obležena je bila v črno. Imela je oprijeto majčko s kratkimi rokavi, usnjeno minico, oprijeto usnjeno jakno, čevlje z visokimi petami, lase pa ji je pokrival črn klobuk. Sedla je za edino mizo, ki je bila še prosta. Skoraj vsi fantje so jo prosili, da bi se z njimi zavrtela na plesišču, vendar je vse zavrnila. Čakala je le na enega. To je bil "kruti" Mičo. Ko jo je končno povabil na ples, sta enega odplesala, nato pa sta se usedla. Mičo je bil znan po tem, da se ukvarja s preprodajanjem mamil in alkohola. Po dolgem pogovoru sta skupaj odšla iz diska. Naslednje dni se je govorilo, da hodita. V teh dneh se je Urška spremenila. Iz dneva v dan se je oblačila bolj črno, v obraz pa je postajala vedno bolj bleda. Izvedeli smo, da se drogira in ima vsak dan "mačka". Vsem je zabičala, da jo moramo klicati Urša. Vedno več in pogostejše je izostajala od pouka in vsak dan so bili njeni starši v šoli. Vse nas je skrbelo za njo. Nekega dne smo opazili, da tudi Mičota ni bilo v šoli. Urškini starši in policija so odšli v Mičotovo stanovanje, kjer sta ležala objeta na kavču. Takoj so ju odpeljali v bolnišnico. Nekaj dni zatem smo izvedeli, da je Mičo izven nevarnosti, Urška pa še ne. Po enem tednu čakanja je Urška umrla. Mičota so poslali v poboljševalnico, kjer je ostal pet let. Urškina najboljša prijateljica nam je povedala, da se je Urška pred smrtjo prebudila in rekla svojim staršem, da jo je strah, nato pa za vedno zaspala. Kot vidite - vse se je začelo z neumno igro, končalo pa s smrtjo. Zato roke stran od teh stvari!

Nina Hebar, 7. b

SPREMENILA SEM SE V SNEŽENEGA MOŽA

Nekega zimskega dne so me naredili otroci. V roke so mi dali metlo, čeprav še sedaj ne vem zakaj. Mogoče bo morala pometati sneg, ampak meni se ne da. Na glavo so mi dali lonec, čeprav spet ne vem zakaj. Mogoče pa bodo na moji glavi skuhali večerjo. Pa še ta tečen šal! Sploh me ne zebe, pa ga moram imeti okoli vratu. Ti otroci so res čudni. Še korenje so mi dali na sredino obraza! Komaj čakam, da me podrejo in se rešim metle, lonca, korenja in šala. Toda ne. Neko jutro mi je fantek Tomi dal na trebuh še eno traparijo: gumbe. Sedaj sem še bolj grozna, kot je čarovnica. Danes zjutraj sta prišli k meni dve deklici in mi vzeli metlo. Mogoče bosta onidve pometali namesto mene. O, prav rada jima odstopim to delo, saj se bom tako vsaj metle rešila.

Upam, da me ne bodo nikoli več naredili.

Katarina Lotrič, 2. b

Nika Kramberger, 4. c

SANJE IN RAČUNALNIK

Igral sem računalnik. Igral sem ga in igral. Naenkrat, ko sem bil že na šestem nivoju, so se začele mešati barve. Obsedel sem, saj me je zanimalo, kaj se bo zgodilo z računalnikom. Nenadoma me je računalnik potegnil v ekran. Vrtel sem se kot vrtnec, dokler nisem pristal pri Aladinu. Pogovarjala sva se in rekel mi je, da mora poročiti sultanovo hčer Jasmino. Vprašal sem ga ali mu lahko pomagam. Odgovoril je, da lahko. Toda jaz nisem imel ne sablje ne česar koli drugega, s čimer bi se lahko boril. Aladin mi je najprej priskrbel sabljo in obleko. Potem sva šla iskat Jasmino. Preskakovati sva morala lavo, vodo in jame, borila sva se z duhovi, s sultanovimi stražarji in z njegovim papagajem Jago. Prišla sva do velikih, čudnih vrat. Vstopila sva in videla pet suhih stražarjev s palicami, pet v sode skritih stražarjev in petnajst stražarjev s sabljami. Naredila sva načrt. Aladin je poklical svojo letečo preprogo. Po zraku sva odletela proti drugim vratom. Toda nenadoma se je leteča preproga ustavila in padla. Pristala sva med stražarji. Aladin se je boril s stražarji, ki so bili skriti v sodih, jaz pa s stražarji s palicami. Potem sva oba skupaj premagala še stražarje s sabljami. Nato sva prišla do čudnih, majhnih vrat. Odprla sva jih in naletela na še malo večja vrata. Ko sva odprla še te, so bile pred nami nova, še večja vrata. In spet še večja in spet še večja. Končno sva odprla največja med njimi in vstopila. Tam sva zagledala sultana. Vprašala sva ga, kje ima zaprto Jasmino. Sultan, ki je bil zelo jezen, ni hotel odgovoriti, pač pa je na naju poslal deset stražarjev. Ko sva z Aladinom premagala še te stražarje, je sultan v strahu zbežal v klet, kjer je bila skrita Jasmina. Aladin mu je sledil v klet, jaz pa sem se skril v sobi in čakal sultana. Ko je sultan prišel po stopnicah v sobo, sem odprl kletko in ga vanjo ujel. Medtem je Aladin rešil Jasmino. Vsi trije smo odšli domov, v kletko zaprtega sultana pa pustili v grajski kleti.

Zazvonila je ura. Zbudil sem se ob računalniku. Ugotovil sem, da sem samo sanjal. Ko sem o teh sanjah pripovedoval sestri in mami, smo se zelo smejali.

Rok Grdina, 3. c

MOJI HIŠNI LJUBLJENKI

Ko sva se na začetku lanskega leta z mamico preselila na Ptuj, sem ostal brez starih prijateljev, nove pa sem šele začel spoznavati. Zato mi je bilo velikokrat dolgčas. V teh trenutkih sem si zaželel, da bi imel vsaj kakšnega hišnega ljubljence. Želja se mi je kmalu izpolnila in dobil sem črno muco. Poimenoval sem jo Tačka. Ker je bila zelo igriva, sva se veliko igrala. Čez čas sem ji naredil žogico iz volne. Ko sem bil v šoli, je bilo Tački dolgčas, zato sem prosil mamico, da prinese domov še eno muco. Ta muca je bila Tačkina sestra Miška. Prvih pet dni je bila Tačka zelo jezna na Miško. Kar naprej jo je tepla. Ni ji pustila niti jesti. Sedaj se imata že zelo radi in se skupaj igrata.

Matic Ačkun, 4. a

slika: Miha Širec, 1. a

ZGODBA O POLHOVI DRUŽINI

V samotni hišici ob robu gozda, kjer sta nekoč živela stara gospod in gosa, je živela polhova družina. V debelu velikega hrasta pa so živele veverice. Polhi so včasih naredili takšen ropot, da se je slišalo daleč naokoli.

Nekega dne si je v tisti hišici naredila gnezdo lastovica. Misliła je, da bo imela mir, pa ji ni bilo dano. Tudi veverice so se pritoževale, a polhom ni bilo ničesar mar. Vsak večer, ko so šli iskat hrano, so hrupno skakali s strehe na veje in z vej na tla.

Neko noč, ko so spet hoteli iti po hrano, drevesa ni bilo več. Človek se je namreč vselil v hišo. Polhom ni preostalo ničesar drugega, kot da se izselijo. Poiskali so si nov dom, saj neradi živijo v bližini ljudi.

Matej Kotnik, 3. c

MOJ DEDEK

Moj dedek je zeliščar.
Zelišča nabira
po Pohorju.
Doma jih posuši,
iz njih čaj, mažo naredi.
Joj, če glava me boli,
kakšno skrb mu naredim.
Vse bi dal za to,
da zdravje vrne mi.
Naša oma se jezi,
ker vedno plevje
z njega leti.
Če pa jo kaj zaboli,
brž od njega zdraviho dobi.

Martina Gajšek, 4. c

MORJE PRIPOVEDUJE

Spominjam se časov, ko sem bilo še čisto in polno življenja. V mojih vodah je bilo mnogo različnih živali, od največjih kitov do najmanjših rib. A ljudje so začeli uporabljati kemikalije. Zastrupljali so zemljo, katero je voda izpirala, reke pa so prinašale vame vse strupe. Mnoge živali so takoj poginile.

Nekoč, tik pred sončnim vzhodom, pa se je zgodila najhujša nesreča. V temi in gosti megli je tanker zadel v skafo. Nafta se je razlila po moji površini. Nisem videlo niti prvih sončnih žarkov. Živali so stokale in njihovi kriki so mi parali srce. Bilo je grozno! Dolgo je trajalo, da so ljudje očistili nafto s površja. Tedaj sem zagledalo mnogo mrtvih živali, ki sem jih naplavilo na obalo.

Od tedaj nekatere živali sploh ne živijo več v meni, druge spet pa so bolne.

Doroteja Kotnik, 3. b

NE VEM ŠE

Ne vem še, kaj naj napišem, saj ideje nimam nobene.

A od kod bi jo imel, saj brati se mi ne da.

Risanke so moje največje veselje.

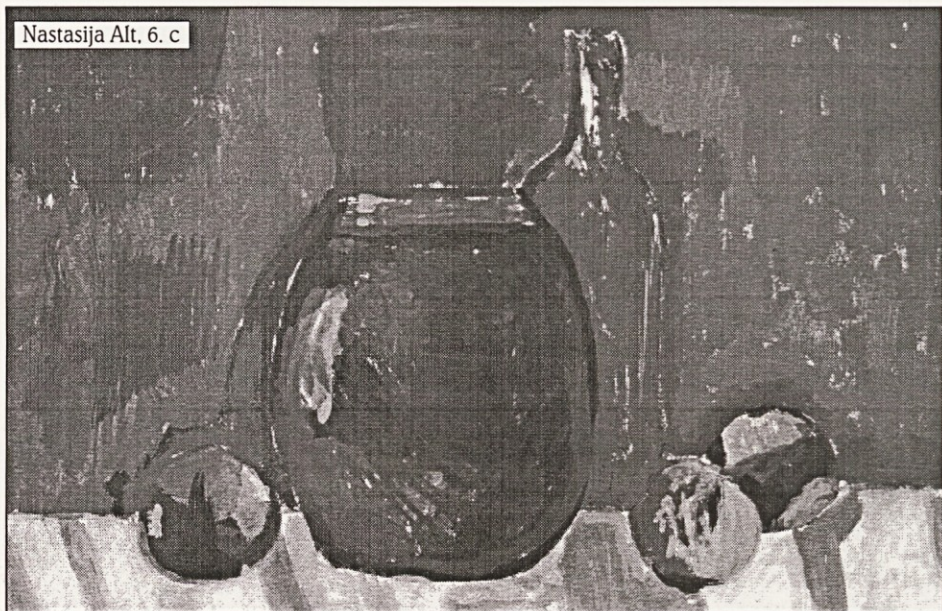
A z njimi si pri pisanju pesmic pomagati nič ne znam.

Ker pa strah me je učiteljice, moje mame pa še bolj,

Se potrudil sem zelo in napisal sem vse to.

Zoran Živkovič, 4. a

Nastasija Alt, 6. c

DEKLICA MOJCA IN KRALJEVIČ

Nekoč je živela deklica po imenu Mojca. Ko se je rodila, je njena mama umrla, zato je živela z očetom in mačeho. Mačeha je ni marala, zato se je Mojca odločila, da bo odšla od doma. Bila je nevihta. Hodila je po gozdu in vsa premočena je v daljavi zagledala grad. Prišla je pred grajska vrata, potrkala in prosila za skodelico mleka in streho nad glavo. Kralju se je uboga in prezeblja deklica zasmilila, zato ji je dovolil, da ostane čez noč. Ko je napočilo jutro, je Mojca prosila kralja, če sme ostati na gradu za zmeraj. Mojca je bila zelo lepa in vesela deklica, zato je kralj privolil in celo pomislil na poroko svojega zmeraj otožnega sina z Mojco.

Vendar je dejal: "Če splezaš do vrha grajskega stolpa in skozi kraljevičevo okno, lahko ostaneš." Mojca ni vedela, kako naj se loti te naloge. Prišel je večer in vsa obupana je jokala v svoji sobi. Mimo je priletela rajska ptica in jo vprašala: "Deklica, zakaj jokaš?"

Mojca ji je povedala, zakaj je obupana. Ptica ji je obljubila pomoč. Rekla ji je, naj se oprime njenih kril. Tako je ptica ponesla Mojco do vrha grajskega stolpa, kjer sta že čakala kralj in kraljevič. Čudila sta se njeni spretnosti. Toda kralj ji je naložil še eno nalogo.

Rekel ji je: "Po deželi se sliši glas, da zmoredi spremeniti kamne v dragulje. Dokaži mi, da je to res in za vedno boš ostala pri nas."

Minil je nov dan, napočil je večer in

Mojca je spet bridko jokala, saj je vedela, da kraljeve želje ne more izpolniti. Tokrat ji je na pomoč priskočil grajski škrtar, kateremu se je tako lepa in žalostna deklica zasmilila.

Zjutraj je kralj vstopil v Mojčino sobo in od začudenja ostrmel. V sobi je bil velik kup draguljev. Ker pa je bil kralj pohlepen, bi storil vse, samo da bi dobil še več draguljev. Mojci je obljubil poroko s svojim sinom, če mu v dragulje spremeni še eno vrečo kamnov.

Deklica je ves dan stala pri oknu in klicala škrate. Minil je dan, napočil je večer, a škrtar se ni prikazal. Mojca je od žalosti in utrujenosti zaspala. Zbudili so jo sončni žarki, ki so posijali na njeno posteljo. Tedaj je ob vznožju zagledala polno vrečo draguljev. Podarila jih je kralju. Tokrat je kralj izpolnil svojo obljubo: Mojca in kraljevič sta se poročila. Srečno sta živela ob svojih sedmih otrocih še veliko let. Prav gotovo bi jih nekeje za sedmimi gorami in sedmimi vodami srečali še danes.

Taja Senčar, 3. c

Brigita Pihler, 5. a

PESEK LUKA

Deček Marko si je za rojstni dan zaželel psa in starša sta se odločila, da mu ga kupita. Ko ga je Marko zagledal, so mu zasijale oči. Poimenoval ga je Pesek. Vsak dan, od jutra do večera, se je Marko igral z kužkom, ga hranil in umival. Pesek je legel k počitku, ko je to storil Marko. Tudi umival se je takrat, ko se je Marko. Bila sta resnično velika prijatelja.

Potem se je zgodilo. Marko je od dedka in babice dobil papagaja. Na kužka je povsem pozabil. Nič več ga ni hranil in umival, pa tudi na sprehod ga ni nikoli več peljal. Pesek je bil vse bolj žalosten. Posedal je v kotu in bolelo ga je srce.

Nekoga večera pa se je Pesek odločil, da pobegne od hiše. Smuknil je skozi vrata očetove garaže in pobegnil na prostost. Na cesti je srečeval ljudi in avtomobile. Mimo so hodili drugi psi, ki so se izgubili, in drobne muce s preplašenimi očmi. Zjutraj je pozdravljal sonce, ki se je vzpenjalo na nebo, zvečer pa se je pogovarjal z zvezdami. Pripovedoval jim je o svoji nesreči. Kmalu se je v deželo prikradla jesen. Pesek je čutil mráz po vsem telesu. Zeblo ga je, pa tudi hrane ni imel. Nekoč se je ves prezebel in lačen stisnil med dve stopnici neke trgovine in zaspal. Iz spanja so ga zbudile majhne otroške roke in ljubeč glas. Bila je deklica z velikimi modrimi očmi. Božala ga je, dokler ni Pesku zasijal obraz in se ni vanj naselila prijetna toplota. Deklica ga je vzela v naročje in rekla: "Pri meni boš ostal, kužek ubogi. Kar Luka te bom klicala."

Skupaj sta odšla po zeleni trati novemu domu naproti.

Katja Bedrač, 4. a

PIKA

Moja psička Pika
rada me ima.
Ko iz šole grem,
k meni priskaklja.
Brž odideva domov,
da mamico pozdravi
s hov, hov, hov.

Skupaj se igramo radi,
Pika skače pa med nami.
Ko pa gremo k teti Ani,
Pika rada gre z nami.
Tam smo vedno vsi veseli,
a najbolj jaz in moja Pika.

Katja Černivec, 3. b

MUCEK CIGO

Mucek Cigo je falot,
saj miru pred njim več ni,
ko mu mleko zadiši.
Uboga bela skleda,
ko Cigo jo obdela.
Potem pa zadovoljno
jo v kot popiha.
Tam veselo prede
in sladke sanje šteje.
Tako do jutra mirno spi,
ko trebušček prazen
spet ga prebudi.

Tamara Ramšak, 3. b

Maja Veselič, 1. d

VESELI SNEŽENI MOŽ

Bilo je nekega zimskega dne, ko sem nastal. Naredila sta me Janko in Metka. Toda ne bratec in sestra, ki ju poznamo iz pravljice. Moja Janko in Metka živita v hiši. Tega dne sta me naredila kar brez rokavic. Zvečer sta me otroka opazovala skozi okno. Stal sem pred hišo in se kar naprej smejal. Smejal sem se, dokler ni prišlo sonce. Bilo je tako vroče, da me je stopilo. Ostala so mi samo usta in še tedaj so bila vesela.

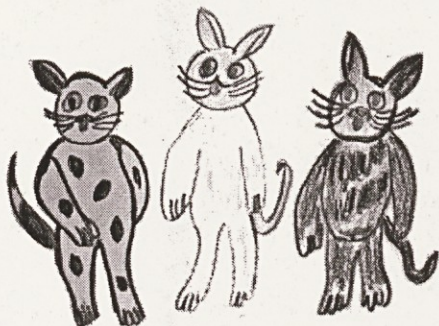
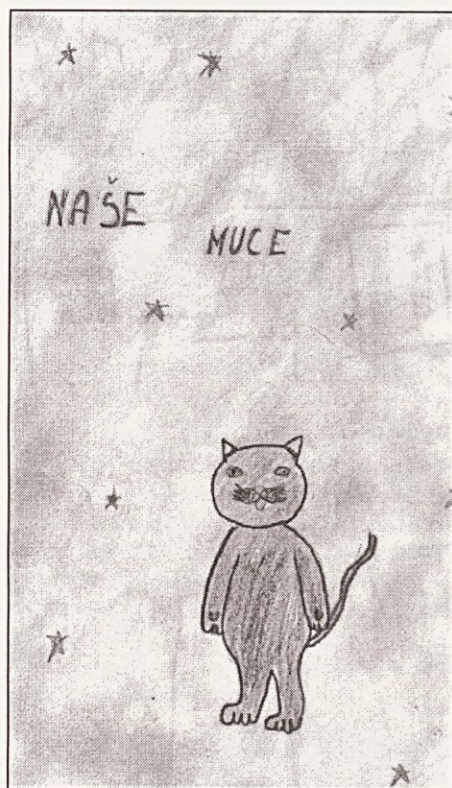
Maša Kodela, 2. a

Miha Nadižar, 1. d

Naše muce

Klara Šmigoc, 4. a

OSMEŠILA SEM SE

Srčni kirurgi pravijo, da se upreš infarktu tako, da se vsak dan najmanj enkrat nasmejiš. S tem se strinjam, ko gre za druge; ko pa se smejiijo na moj račun, je vse drugače. Napisala bom zgodbo o tem, kako sem se osmešila, da so se mi vsi smejali. Nekateri so mi to celo privoščili, zato njihov smeh ni bil od srca, ampak privoščljiv in zloben. Bilo je na taborjenju v Bohinju. Mislim, da mi je bilo enajst ali dvanaest let. Učili smo se nastopanja. Misliła sem, da bom vloγο igralke opravila zlahka, saj ne bi bilo prvič, da bi nastopala pred občinstvom. Tudi v gledališču sem že večkrat plesala. Ampak tedaj je bil moj slab dan. Začelo se je s celotredenskimi pripravami na ta nastop. Ko je prišel dan predstave, smo bili vsi zelo nervozni, z našo vodnico Jano vred. Dopoldan smo še mirno vadili, popoldan pa se nas je vse bolj pollaščala trema. Ko smo oblačili kostume, smo bili že čisto na robu zloma. Jaz sem imela dolgo obleko, vse do tal, saj sem igrala eno od sester v igri Pepelka. Ko sem prišla na oder, sem stopila na predolgo obleko in padla. Med padanjem sem podrła še Pepelko in mačeho. Gledalci niso niti poskusili zadržati smeha, ampak so se začeli na vsa usta in na ves glas smejati. Vedela sem, da sem vsega kriva samo jaz, zato sem po predstavi v solzah zbežala proč. Dohiteli so me naša vodnica, soigralci in nekaj gledalcev. Vodnica me je skušala potolažiti. Uspelo ji je, še posebej, ker so tudi drugi rekli, da je bil naš nastop kljub vsemu uspešen. Takoj sem postala boljše volje in kmalu je bilo vse pozabljeno. Tako se je končal tisti dan, katerega ne bom nikoli pozabila. Upam, da bom spet zbrala pogum in še kdaj zaigrala na odru.

Maja Ciglar, 8. a

MOJA BABICA

Moja babica
lase ima sive,
roke pa mehke
kot iz svile.

Kot pesem
njen glas se sliši,
ko meni zgodbe
pripoveduje.

Matjaž Vidovič, 4. a

POČITNICE

Počitnice sem preživel na Rogli. Tam smo bili šest dni. Veliko sem smučal in se udeležil tudi tečaja deskanja na snegu. Trenerju je bilo ime Tomas. Pričela sva na najlažji progi Uniorček, kjer sem se naučil osnovnih veščin. Padci, ki sem jih doživel prvi dan tečaja, so bili boleči. Naslednji dan in vse druge dni sva s trenerjem že vozila na zahtevnejših progah. Iz dneva v dan je bilo deskanje lažje in z manj padci. Na tečaju sem se toliko naučil, da lahko sedaj samostojno deskam.

Na Rogli sem velikokrat večere preživel na sprehodih s svojo psičko Sano. Z njo sva nekega dne doživela pravo dogodivščino. Na Rogli je tedaj potekalo tekmovanje iz veleslalomoma. Ko sva se s Sano sprehajala, sva se nenadoma znašla na progi Jurgovo, kjer so smučali veleslalomisti. V nekem trenutku je mimo naju švignil tekmovalec, Sana pa za njim. Povzročila je pravo zmešnjavo. Ob spominu ne ta dogodek se še sedaj smejim.

Počitnice so hitro minile, a preživel sem jih vseeno zelo lepo.

Rok Fajt, 3. a

Maja Kaisersberger, 6. b

RUMENOLASKA

Nekoč, pred davnimi časi, je živela lepa mlada princesa z imenom Rumenolaska. To ime ji je dala njena babica, ker je imela tako rumene lase kot Sonce. Že ko je bila dojenček, je imela zelo dolge lase.

Nekega dne sta kralj in kraljica priredila ples. Na ples so lahko prišli vsi kraljeviči, principi in drugi mladi fantje iz celega sveta. Ta ples sta priredila zato, da bi si princesa izbrala moža. Ker pa ji ni bil nihče všeč, je odšla žalostna v svojo sobo. Tam se je razjokala. Mladenič, ki ni hotel iti na ples, ker je bil oblečen v raztrgano obleko, je slišal njen jok. Ker ni vedel, kdo joka, je vstopil v dvorano in videl, kako je tam vse lepo, kako se vse blešči. Ko sta ga kralj in kraljica zagledala, sta poklicala svoje stražarje in jim rekla: "Kako ste lahko tako raztrganega mladeniča spustili v našo lepo dvorano? Tokrat vam oprostiva. Če pa boste to napako naredili še enkrat, ne boste več kraljevi stražarji! Zdaj pa pojdite in tistega mladeniča tam zgrabite ter ga pripeljite k nama!"

"Vaše visočanstvo, kralj, takoj bomo pripeljali mladeniča k vam," so prestrašeno rekli stražarji. Mladenič se je tedaj sprehajal po veliki dvorani. Ko pa je videl, kako stražarji tečejo proti njemu, je začel bežati. Podiral je ljudi pred seboj, dokler se na vsem lepem ni znašel pred kraljem.

Kralj mu je ukazal: "Takoj zapusti dvorano, ali pa boš šel v ječo!"

Mladenič pa mu je odgovoril, da so bili povabljeni vsi kraljeviči, principi in mladi fantje, med katere spada tudi on.

Zato je kraljica zašepetala kralju: "Kaj pa, če bi bil Rumenolaski ta mladenič všeč? Njega edinega še ni videla. Od vseh, ki jih je videla, pa ji noben ni bil všeč."

Kralj je jezno rekel: "Ne dovolim, da bi se sploh približal hčerki!"

"Kje pa je vaša hčerka?" je vprašal mladenič.

"Saj res, kje pa je? Kraljica, si jo mogoče kje videla?" je zaskrbljeno vprašal kralj.

"Ne," se je glasil kraljičin odgovor.

"Kaj si ji storil? Kaj si storil hčerki?" je kričal kralj. "Kdo pa je vaša hčerka?" je vprašal mladenič. "K vam sem prišel zato, da bi jo spoznal. Od svojega dedka sem slišal, kako je lepa."

"Kako pa je ime tvojemu dedku in kdo sploh je on?" je bil radoveden kralj.

Mladenič mu je odgovoril: "Mojemu dedku je ime Rudolf. Sedaj pa bi jaz rad izvedel, kako je ime vaši hčerki."

Kralj pa je molčal. Čez čas se je mladenič razočaran obrnil proti vratom in odšel ven. Zunaj je spet zaslišal jok. Šel je za glasom in prišel do visokega stolpa. Na njegovem vrhu je opazil nekaj rumenega, ki je viselo iz edinega okna na stolpu. Približal se je zidu in videl, da je to zelo dolga rumena kita. Pogledal je gor in videl na oknu princeso, kako joče. Poklical jo je, ampak ga ni slišala. Poklical je še bolj glasno. Tedaj se je princesi zazdelo, da nekaj sliši. Pogledala je skozi okno in videla mladeniča v strgani obleki. Mladenič jo je vprašal, zakaj tako joče. Princesa mu je odgovorila, da joče zato, ker ni našla nobenega fanta, s katerim bi se poročila.

Mladenič ji je rekel: "Ne bodi žalostna, saj boš že našla nekoga, s komer se boš poročila."

"Pridi k meni," je rekla princesa.

"Ne smem, ker mi tvoj oče ne pusti," je odgovoril mladenič.

"Zakaj ti ne pusti? Ples je bil namenjen meni, da si izberem moža. Nič ne poslušaj očeta. Primi se za mojo kito in splezaj do mojega okna."

Mladenič je začel plezati, dokler ni priplezal do vrha. Rumenolaska pa se je ves čas bala, da ne bo padel, ker bi se pravljičica tako nikoli ne končala.

Rumenolaska in njen izbranec sta se poročila. Še danes srečno živita kljub mladeničevi strgani obleki.

Rok Grdina, 3. c

KOSTANJČEK IN MEGICA

Bilo je v jeseni. Vsi plodovi so zapustili drevo. Med njimi tudi Kostanjčkova mama. Kostanjček pa ni odpadel, ker je bil še čisto, čisto, čisto majhen in neopazen. Ni še bil dovolj velik, zrel in dober, da bi ga kdo pojedel.

Nekega dne, ko so imeli gozdni prebivalci kostanjev piknik, je mladi Kostanjček spoznal prijateljico, ki mu je od tedaj naprej pomenila vse. Kmalu je ugotovil, da stanuje le tri veje od njega. Vsak dan jo je vsaj trikrat obiskal. Oba sta bila teden dni stara. Mladi kostanjčki je bilo ime Megica.

Megica in Kostanjček sta se lepo imela. Lovila sta se, skakala, hodila v kino kostanjev počela sta vse, kar jima je padlo na misel.

Prišel je konec jeseni, ko sta si Megica in Kostanjček morala pripraviti ozimnico. Nato je zapadel sneg in prišel je čas za smučarsko šolo. Vsi kostanji so se je udeležili. Smučati jih je učila prijazna učiteljica Pepi. Kostanjček in Megica sta se zabavala. Do začetka pomladi sta se kar naprej pogovarjala o tem, kako lepo preživljata zimo. Spomladi pa sta nabirala lepe cvetice, njuni hiši pa so krasili prvi cvetovi iz njunega vrta.

Pa je prišlo poletje in začelo se je pakiranje za morje. Mladi kostanjev par je sklenil oditi v Fieso in Umag. Odločila sta se, da bosta splezala še na vrh kostanja, da bi opazovala sončni vzhod in zahod. Poletje je bilo nepozabno. Saj sami veste: morje, igre, pikniki in zabave do jutranjih ur.

Prišla je jesen. Kostanjček in Megica sta tudi odšla na trgatve. Nekega noči, ko sta spala, pa je zapihal močan veter. Oba je vrgel iz postelje ježice na tla.

Matej Metličar, 5. b

Drugi dan sta pod drevesom, kjer sta obležala Kostanjček in Megica, dva popotnika nabirala kostanje. Med drugimi kostanji sta pobrala tudi njiju. Ko sta oba kostanjčka prebila nekaj dni v temni kleti, sta se lepega dne znašla vroči plošči. Nista vedela, kaj naj to pomeni. Bila sta že opečena, ko še vedno nista slutila nič hudega. Na srečo je nenadoma nekaj počilo in vrglo ju je s plošče. Trdo sta pristala na tleh, a spet sta bila skupaj. Odslej sta srečno živela skupaj do današnjih dni.

Slavica Gašparič, 4. a

MIHEC IN PTICE

V majhni vasi, kjer so bile vse hiše bele z lepimi rdečimi strehami, je živel majhen deček z imenom Mihec. Bil je vesele narave in rad je poslušal ptičje petje. Občudoval je pisane ptice, ki so poletavale v zraku in sedale na okna njihove hiše.

Toda groza! Nedaleč od Mihčeve hiše je stala grda, temna koliba. Edina v vasi je bila drugačna od ostalih. V tej kolibi je prebival hudoben možakar, ki je imel polne kletke raznobarnih ptic. Zanje je slabo skrbel. Mihec se je večkrat skrivaj približal tem kletkam s pticami. Videl je, kako zelo trpijo v ujetništvu.

Nekega dne se je odločil, da jim bo pomagal. Šel je prosit hudobnega možakarja, naj vendar izpusti uboge ptice. Toda hudobnež o tem ni hotel niti slišati. Začel je kriliti in vpiti na dečka. Že naslednji dan pa je Mihec skoval načrt, kako bo rešil sirote ptice. Pozno zvečer, ko je vsa vas spala, se je odpravil do možakarjeve kolibe. Bila je v temi, saj hudobnež ni maral svetlobe. Skoraj neslišno se je Mihec priplazil do kletk in jih vse po vrsti odprl. Ptice so se v jatah dvignile v temno nebo in veselo mahale s svojimi krili. Iz grl so spuščale lepe in jasne glasove, polne radosti in veselja. Mihec pa je stal kot vkopan in zrl za njimi. Kljub temi se mu je zdelo, da je okrog njega ena sama svetloba. Njegovo srce je bilo srečno, kajti spoznal je, da pticam pomeni svoboda prav toliko kot ljudem.

Klemen Bedrač, 4. a

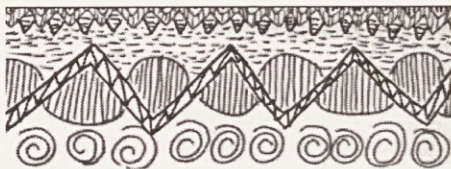
BILO NAM JE LEPO

Ko sem jutraj vstal, sem se spomnil, da je dan pred božičem. Ta dan sem upal, da bo zame nekaj posebnega. Hitro sem šel k mizi, kjer smo skupaj zajtrkovali. Vedel sem, da bomo popoldan krasili dve smreki. Ker stanujemo skupaj z babico, imamo vsak svojo smreko. Mi imamo umetno že nekaj časa, saj se nam zdi škoda vsako leto posekati toliko smrek, ki jih potem zavržemo. Dedi in babi pa imata pravo smreko. Verjameta, da je bila smreka, ki jo kupita, posajena in posekana v ta namen.

Že pri kosilu sem komaj čakal, da bo ura štiri. Takrat ponavadi začnemo krasiti. Najprej smo pripravili smreko za okraševanje pri dediju in babici. Vse okraske smo potegnili iz predalov in jih začeli obešati na veje. Najprej je dedi na vrh obesil špic. Zgodilo se je, da sem na eno vejo obesil preveč okrasov, zato se je obesila. Z nje pa je padel obesek in se razbil. Žal mi je bilo, saj je bil obesek lep. Ko pa smo krasili pri nas, sem bil bolj pazljiv. Ko smo končali z okraševanjem, sta ati in mami prinesla darila v veliki košari, katero je dedek iz Rogoznice spletel v ta namen. Med okraševanjem sta mami in babi pripravljali večerjo, ki je bila nekaj posebnega. Tako je bila miza polna dobrot, od mesa do peciva. Ko smo vse pripravili, je zame napočil najlepši trenutek. Zbrali smo se okrog okrašene smreke in začeli deliti darila, ki so bila ovita v lep okrasni papir. Na vsakem darilu je bilo napisano ime, da smo vedeli, komu je namenjeno. V košari je bilo polno daril, vendar je bila od tega več kot polovica bratovih in mojih. Do takrat sem za božično darilo dobival eno od nekaj stvari, ki sem si jih želel. Iani pa sem dobil vse, kar sem si zaželel. Bil sem presenečen in srečen kot še nikoli. Ne vem, katera stvar me je bolj osrečila: ali okraševanje smrek ali to, da smo bili vsi kot družina skupaj.

Mislím, da je vsak trenutek tistega dne prispeval k temu, da je lanski božični dan postal eden od najsrečnejših dni v mojem življenju.

Sašo Kramberger, 4. b

Matej Metličar, 5. b

SMEH NI GREH

Ljudje največkrat veselje izražamo s smehom. Včasih se to zdi komu neumno, vendar smeh ni greh. Spomnim se nekega večera, ko sem se začel smejati kar tako.

Bilo je v nedeljo zvečer. Nisem vedel, kaj bi počel. Oče, mama in sestra so gledali televizijo. Na sporedu je bil zame prav neumen film, zato sem se raje zamislil. Razmišljal sem, kako sem jaz včasih gledal televizijo in se ob komedijah zabaval. Celo vseh smešnih prizorov iz filma Sam doma sem se spomnil. Ob tem sem se nenadoma začel smejati. Domači so me čudno pogledali, jaz pa sem se še bolj smejal. Oče me je vprašal, kaj mi je. Nisem mu mogel odgovoriti, ker mi je bilo tako smešno. Vsi so me spraševali, kaj je tako smešno, toda nisem jim mogel odgovoriti, ker še sam nisem vedel. Samo smejal sem se in smejal. Vedno bolj mi je bilo smešno. Nato me je od smeha začel boleti trebuh. Hotel sem se nehati smejati. Za hip mi je uspelo, toda takoj ko sem nehal, sem se znova začel smejati. Čez nekaj časa pa mi več sploh ni bilo nič smešno. Počutil sem se neumno. Starša in sestra so me imeli za norca. Sedaj so se mi oni smejali. A spoznal sem, da sem nasmejal sebe in njih.

Tega nedeljskega večera ne bom nikoli pozabil, saj je bil enkrat. Še danes, ko se spomnim nanj, se nasmehnem. Ni mi žal za tisti smeh, ker vem: če srečaš nekoga, ki nima svojega nasmeha, je najlepše zanj, če mu podariš svojega. To sem jaz storil tisti večer, ko sem nasmejal svoje starše in sestro.

Aleksander Koren, 8. c

PRAVLJICA O MUCU AJKU

(Odlomek)

Ta pravljica je resnična. In ker se vse pravljice začnejo in končajo podobno, začenjam svojo pravljico z 'nekoč'.

Nekoč je bil muc, črn kot noč. Le dve rumeni očesi sta mu žareli. Dlaka je bila dolga in mehka. Brki so se raztezali izpod njegovega črnega smrčka daleč stran. Rep je bil košat, da bi lahko poletel kot veverica z drevesa na drevo. Krempnji pa so bili dolgi in ostri. Skrivali so se med dlakami, kot bi čakali, da bodo našli žrtev in čas, da bi se obrusili. To črno in igrivo živalico so klicali Ajk. Ajk se je rad igral. Žogo je brcal kot pravi nogometaš. Skakal je za vsako senco. Vrata si je odprl tako, da se je s tačkami obesil na kljuko. Nikjer ni bilo miru pred njim. Nihče mu ni mogel pobegniti, še muha ne.

Matija Letonja, 4. c

MAČJA DRUŽINA

Smrček, Tomi, Nina,
to lepa je družina.
Družina razigrana,
vesela, nasmejana.

Tomi pije mleko,
Smrček se igra,
mami Nini
pa se nič ne da.

Ko Smrčku skrivanje diši,
se Tomi po kaktusih poči.
Mamo Nino pa je strah,
da v nesrečo ne zaideta oba.

Larisa Sabbath, 3. a

DEKLICA MAJA IN GOZDNI PREBIVALCI

(Odlomek)

Nika Kramberger, 4. c

Nekoč je živel deklica z imenom Maja. Stara je bila osem let, ko je dobila bratca in sestro, dvojčka. Ko sta dopolnila dve leti, sta postala razvajena malčka. Oče in mati sta vsak dan odhajala v službo, Maja pa ju je morala paziti. Skrbeti je morala zanju, hkrati pa čistiti hišo in nahraniti živino. Vsega ni utegnila. Dvojčka sta ji delo še otežila. Nagajivca sta metala večerjo po tleh, polivala čaj, kdaj pa kdaj pa še prevrnili stol. Maja se je nekega dne potožila mami. A nič se ni spremenilo. Maja je morala opravljati enako delo kot doslej.

Nekega deževnega dne sta ji malčka pobegnili v gozd. Maja je stekla za njima, a ju ni dohitela. Nenadoma je zaslišala tih glas. Ozrla se je in zagledala zvončico. Zvončica jo je potolažila in rekla, naj bo kar brez skrbi. Povedala ji je, da je njena gozdna vila in da jo bo vedno varovala. Maja se je srečanja z vilo razveselila, zato je brez strahu stekla v temen gozd. Kmalu je našla bratca in sestro. Skupaj so se srečno vrnili domov.

Nika Kramberger, 4. c

DREVO PRIPOVEDUJE

Nekega sončnega popoldneva sem se odločila, da obiščem bližnji gozd. Ta gozd je sosedov. Hitro sem se znašla na gozdni jasi. Zagledala sem srnico in stekla za njo. Naenkrat sem se spotaknila in padla.

"Au!" je zavpil nek glas.

Bilo je staro drevo, ob katerega korenino sem se spotaknila. To drevo je bilo zelo visoko, a tudi žalostno. Bila sem radovedna, zakaj je žalostno. Prijazno mi je drevo povedalo: "Oh, najraje bi molčalo. Ker pa vem, da mi želiš pomagati, ti bom povedalo, kaj se mi je zgodilo. Nekega dne so prišli fantje iz bližnje šole. Plezali so po mojem starem deblu, mi lomili veje, se zaletavali vame in počeli vse hude reči, ki jih lahko naredijo drevesu. Od tedaj sem bolno in žalostno drevo." Drevo se mi je zasmililo. Želela sem pomagati. Od tedaj sem ga vsak dan obiskala, mu pripovedovala pravljice in pela pesmice. Fantom, ki so z drevesom grdo ravnali, pa sem povedala, da so tudi drevesa živa. Zato zaslužijo, da jih čuvamo. Nikomur pa nisem razkrila, da sva se z drevesom v sosedovem gozdu pogovarjala.

Nika Kramberger, 4. c

ŽELVA IN MORSKI PES

Nekoč je živel želva. Bila je tako pridna, da je hotela samo delati. Mati jo je dobro vzgojila. Vsi so jo klicali Delavka. Bila pa je tudi pametna. V šoli pod vodo je vse znala. Nekoč so jo napadli trije raki. Naredila se je mrtvo, nato pa je z vso močjo splavala do podvodne policije. Tam so rake ujeli, Delavka pa je za nagrado dobila dva tisoč školjk. Tedaj so bile školjke to, kar je danes denar. Želvetica Delavka je bila zelo pridna. Nikoli ni nagajala materi ali učiteljici podvodne šole. Nekega dne pa se je odpravila na plavanje. Ko je že dalj časa plavala, si je želela odpočiti. Zato je legla in zaspala. Prebudila se je šele naslednjega dne. Pozabila je, kje je. Prestrašena se je bridko razjokala. Nenadoma pa je skozi solze zagledala morskega psa, ki je ravno tedaj plaval mimo. Kljub grozi, ki jo je obšla, se je Delavka pognala v beg. Na vso moč je plavala, dokler je morski pes, ki je bil hitrejši, ni dohitel.

"Kam, pa kam tako hitiš, želvetica Delavka," jo je vprašal.

"Ne naredi mi nič hudega," je prosila Delavka.

"Ne, ne, narobe si me razumela, želvetica Delavka,"

Katarina Lotrič, 2. b

je prebrisano rekel morski pes. "Jaz ti hočem samo pomagati. Pridi z mano v mojo hišo." Čeprav je bil morski pes veliko večji in močnejši, ni bil preveč pameten. Želvica je vedela, da ji ne bo pomagal, zato je raje spet začela plavati. Toda morski pes jo je spet dohitel.

"Po tej poti ne boš prišla domov," ji je rekel.

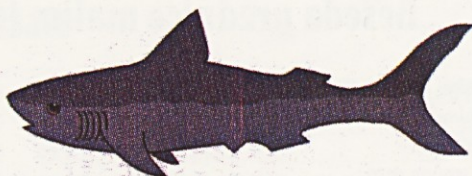
"Seveda bom," mu je odgovorila Delavka. "Tu je smerokaz, ki označuje še kilometer do moje ulice," je prepričljivo rekla želvica.

Toda morski pes je še kar vztrajal. Sledil ji je v njeno ulico, kjer jo je spet ustavil.

"Dam ti tisoč školjk," ji je rekel morski pes. Želvica delavka je ponudbo odklonila. V tistem trenutku je namreč opazila dva policista podvodne policije. Hitro je zaplaval a k njima. Ko sta policista videla morskega psa, sta se pognala za njim. Toda tudi zanju je bil prehiter. Tedaj se je želvica domislila zvijače: naredila se bo, kot da se je ujela v mrežo. Ko je morski pes med begom opazil, da je želvica v mreži, je splaval k njej, da bi jo pojedel. V tistem trenutku se je želvica izmotala, v mrežo pa se je ujel morski pes. Policista sta ga takoj aretirala, Delavka pa se je srečno vrnila domov.

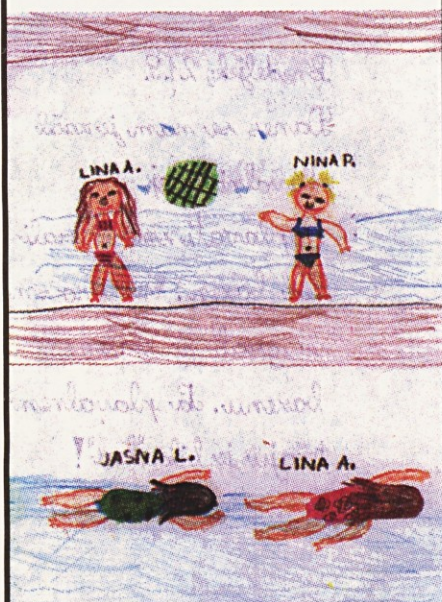
To je bila pravljica o želvici Delavki.

Jan Ambrožič, 4. a

Ilustracija: Jan Ambrožič

PLAVALNI TEČAJ

Lina Antolič, 2. b

Beseda urednice malim in velikim ustvarjalcem

Zakaj vse te besede?

Zakaj?

Ne vem,

a srečna sem,

da ti to lahko povem.

(Saša Vegri)

Nismo veliko skupaj in premalo se pogovarjamo. Med nami iz dneva v dan lebdiyo pozdravi, nasmehi, pogledi... Vse premalo. Včasih si pomagamo in sodelujemo, včasih se tudi skregamo. Toda tako je tudi med prijatelji.

Otroci, odrasli smo radi v vaši bližini. Kot starši in kot učitelji. Radi vas učimo in spodbujamo, da bi vam bilo pozneje v življenju lažje. Radi vas vzgajamo, da bi vas kot odrasle življenjske vrednote varno vodile preko pasti.

Začeti je treba zelo zgodaj. In nikoli končati ali obupati. Naše življenje je tako čuden, a prelep dar, ki ga je treba tudi nenehno bogatiti, da ga lahko živimo.

In ko pride čas spominov, želim, da vam pred očmi zaživijo trenutki brezskrbne, a ustvarjalne mladosti. Naj bo vsem, ki ste prispevali delček sebe v četrto številko šolskega literarnega glasila, drag spomin in spodbuda za naprej.

Sonja Dežman

Kazalo

MISEL	3	SPREMENILA SEM SE V SNEŽNEGA MOŽA	16
KAJ IMAJO VSI OTROCI?	3	SANJE IN RAČUNALNIK	16
ČE BI BIL GOZD MOJ	3	MOJI HIŠNI LJUBLJENKI	17
POGLED NA PTUJ Z NAŠE TERASE	4	ZGODBA O POLHOVI DRUŽINI	17
ŽALOSTNI JEŽEK	4	MOJ DEDEK	17
ŽALOST	5	MORJE PRIPOVEDUJE	18
MOJ NAJLJUBŠI KOTIČEK	5	NE VEM ŠE	18
VESELI FANT	6	DEKLICA MOJCA IN KRALJEVIČ	19
ZAJEC IN LISICA	6	PESEK LUKA	20
NAŠA ČEŠNJA	7	PIKA	20
KRALJ MATJAŽ	7	MUCEK CIGO	20
V GOZDU	8	VESELI SNEŽNI MOŽ	21
PES IN OSEL	8	OSMEŠILA SEM SE	22
BILI SMO V ŠOLI V NARAVI	8	POČITNICE	23
PRAZNOVALI SMO	9	MOJA BABICA	23
LETNI ČASI	9	RUMENOLASKA	24
NA VURBERŠKEM GRADU	10	KOSTANIČEK IN MEGICA	25
KDAJ SI VESEL?	11	MIHEC IN PTICE	25
KAJ JE SREČA?	11	BILO NAM JE LEPO	26
POMLAD	11	SMEH NI GREH	26
POTOK PRIPOVEDUJE	11	PRAVLJICA O MUCU AJKU	27
TRMA NAJU JE IZUČILA	11	MAČJA DRUŽINA	27
ZASPANKA	12	DEKLICA MAJA IN GOZDNI PREBIVALCI	27
MOJ GOZD	13	DREVO PRIPOVEDUJE	28
KROKODIL	13	ŽELVA IN MORSKI PES	28
DEKLICA IN DVA METULJČKA	15		
URŠKA V 20. STOLETJU	15		

Urednica: **Sonja Dežman**

Naslovnica: **Marija Vita Zupanič**, 1. a OŠ Ljudski vrt Ptuj

Izdajatelj: **OŠ Ljudski vrt**, Ptuj

Računalniški prelom, oblikovanje in tisk: **Grafično oblikovanje Štraki**, Sv. Trojica

Naklada: **300 izvodov**

UDK

37.014.77

ČAR BESEDE MOJE. Literarno glasilo učencev OŠ Ljudski vrt Ptuj

1. izd., OŠ Ljudski vrt, Ptuj 1999.

Po mnenju Ministrstva za šolstvo in šport Republike Slovenije sodi literarno glasilo OŠ Ljudski vrt Ptuj Čar besede moje med proizvode, za katere se po tar. št. 3 plača 5% davek od prometa proizvodov.

Domoznanski oddelek

371

ČAR BESEDE MOJE
1998/1999

371 8:373.3(497.4 Ptuj)

6004528

COBISS ◊

KNJIZNICA IJANA POTRCA PTUJ

